

PŘEKÁŽEL

NAPSALA VLASTA PITTNEROVA.

"Nebude překážet, leda v kování špatnosti," odvětila Anička. "Pošli hoča někam, ať to před ním nemusím povídat."

Hajná přistoupila blíž k Aničce a obrátila se k ní, též jí vyzývavě, ať hoča odešle pryč.

"Jáčku, Frolíku, co ty veversůky? Já se na ně zatím podívám sám, však ty trochy sněhu v příkopech přeskočíš, neroztajou, myslím, až po první jarní bouře. Přijďme pak tihle s panínkou za sebou," řekl Tomáš a hoch zavýsknuv ubíhal ze vrátek.

"Nezabloudíš?" tázala se Anička strastlivě.

"Ten? Takovej lesák," usmála se hajná.

"Nenechám ho tam rád samotného ale pro dnes — tedy povídej, sestřičko."

"Že jsem s těmi vдавkami, s tím svým mužem špatně trefila," počala vyprávět Anička.

A vyprávěla, že v těchto letech, co hospodář Lucín Kalina na statku s ní, nebylo mnoho u nich veselí, jen s počátku, a pak že se to začalo hatit. Lucín že počal hýřiti, že předhazoval jí, že nedostavuje se dědic, pak zase že vyčítal, že netěší jej býti hospodářem na statku, kde jest jeho žena paní. Že schválně rozkazuje vše jejímu přání naopak, kde ona chce sít, on nechává pole úhorem, že kácí v lesích drva bez potřeby, prodává dobytek, na kterém by možno bylo se většího užítku dochovat, zkrátka dělá vše na vzduchu. Starý pantáta že do něho nesmí promluvit i domluvit pátera Jana že se vysmívá. Říká prý, když jest žena jeho Kučerkou, že on Kučerou být nemusí a Kalina že není nicím vřán. Na tu velkou lásku, kterou k Aničce při prvním spatření na svatbě její sestřence zahlehl, že nechce se pamatovati a že vyhledává si milenkou a to z děvčat neprávě dobré pověsti.

Že jest smutno, nemilo u Kučerů, tak doznělo vyprávění Aniččino.

Zatím zatahovala se obloha, zdálo se jako by vylétali nad lesem obrovští černí ptáci a roztažovali svoje perutě, předletující jedny druhé, až ty perutě rozprostřely se přes celou oblohu.

A Anička vyprávěla dále, že brala radu i s otcem, i s bratrem knězem i s Antonínem, ti ze Lucína napomínali, prosili, ať se nezapomíná, ať nečiní nečest rodu jejich tak vřánému.

A on že odpovídá s pustým výsměchem, že vzal si dívku nezachovalou, že ještě chtěl jej uvázat jako za robotníka a že za to, že on vlastně jí, ženu svou, učinili Kučerkou, chce také něco užít, co užítí se dá.

Dávno že nejde s ním již Anička mezi lidi na poutě a posvícení všady že tropí ostudy a ponižuje jí.

Tedy že se rozhodla, že vezme si domů svého synka a vychová jej za nástupce, však že jeho otec nemohl býti horším, než jest její muž který také jako luňák rozdělá spáry svými její srdce.

"To dobře hudeš," řekl Tomáš. "Nedal bych ti jináče toho chlapce, ale za dědice ti ho dám. Víak by ho bylo škoda, kdyby se z něho měl státi takový lesní kuřák jako jsou já."

"Neobstojíme bez něho!" vzkřikla hajná.

"Ponižím se, ohnu hřbet, prosím u vrchnosti, aby mne přesadili blíž. A třeba stříbrňáky doložím, jako to pantáta dělal," řekl Tomáš.

V tom zaznělo hučení hromů, jako by ti černí ptáci na obloze vydali ze sebe pojednou vzkrék, hrůzný a desivý.

"Bouře!" Tomáš vykřiknul.

"A to dítě je v lese!" zavrčela Anička.

"Jdu pro něho," zvolal Tomáš a hvízdnuv na psa, velkými kroky spěchal do lesa. Anička shodivši

přes hlavu plachytku spěchala za ním.

Frolík našel dobře cestu k pasece. Bylo mu arci škákat přes příkopy, kde byl namrzlý doposud sněh, pod sponstami sněhu prolomily se tu a tam položené mýstky z několika tyček jen sestávající.

Ten sněh byl také skorem černý jak nametl naň vítr zvaldého mechu a opadálého jehličí. Frolík lehece přeskakoval příkopy, přelézal lehece vyvrácené větrem za zímny stromy, neb pod tíží jinovatky odtržené větve, ležící v cestě.

Již byl blízko u paseky. Ano již ji viděl prosvítat mezi stromy. Zdála se mu mnohem větší než v létě. To tím, že to vřesoviště, které ji pokrývalo, bylo tak tmavě bez květných drobnokých zvonečků, že i to brusinčí, borůvčí a malenčí bylo bezlišné, černé.

Ta borovice ve středu zdála se ještě vyšší, ještě rozsochatější, vztahovala ty větve jako obrovské ruce, jako by je zapínat chtěla, že jest jí tak smutno. Frolík se neodvážil rozběhnouti se přes paseku. Drobnými krůčky šel k předu.

Pohlížeje bedlivě, zda nepláží se někde had, měl pojednou strach. Hleděl na strom. Ach tam bylo oživeno! Krépká tělička veverka míhala se sem a tam, snad vyvaděly mamičky veverčí březnovou svojí mládě.

"Veversůky, čiperušky!" volal Frolík. Tleskal rukama a zvedna několik drobných kamének i od podzimu se zde pavalující borových šišek, házel je mezi větve, aby trochu vyplašil ty milé, hezoučké hryzalky. Podařilo se mu to. Z hnízda do hnízda přeskakovaly veversůky, svázely se po větvi, jiskřily granátovými očky, čechraly huňaté očásky.

Hošík hleděl a hleděl, nepozoruje, že se zatahuje obloha, že se tmní. Rozmlouval s veversůkami, které číjice bouřku počaly se schovávat do hnízd a tuliti k sobě.

Frolík volal na ně, že jsou ospalí, lemoňoň. že jsou falešnice nechce s ním si hrátí. Pojednou náhle setmění upozornilo hoča na mraky a tu již ozval se i rachot hromu.

"Bude bouřka," řekl si hoch a zachvěl se. Bál se bouřky a nebyla povstít nikdy jej zastihla venku, Tomáš, zkušený lesák, poznával vždy na kolik hodin dříve, kdy bouřka se dostaví se dbal, aby nebyl v lesích, kde každá bouře nadělala mnoho vývrátů, any husté lesy přitahovaly ten blesk. Vzpínaly svoje vrcholy tak proti mrakům, jako by ty blesky vyzývaly, aby jenom byly a zapalovaly...

A tu se Tomáš v lesích neobměškal i chlapce varoval, aby neodbíhal ze stavení.

"Bude bouřka," opakoval si Frolík a náhlým strachem vsoupily mu slzy do očí. Leč v tom si řekl: "Však strejce ví, kde jsou a přijde pro mě." A již usnul pod borovicí, stulil se k jejím pni tak aby byl od zadu chráněn před větrem a již si hrál v té své dětské mysli, byl také veverka a tulil se v hnízdečku, septal si, že přijde ta jeho mamička, stará veversůka a donese mu bukvie a řísků.

Počalo přestí a blesky počaly lítati z mraků do mraků. Hoch mhouřil očka, zakrýval si je rukama pň borovic, přitisknul se k němu a i čelo tisknul k drsné kůře. Dešť promáčel mu šaty a celé prameny vody stékaly mu po vlasech za krk. Chvěl se po celém těličku.

Zatím spěchal Tomáš a jemu v zápětí jeho sestra lesem. Bouře hučela, pod klenbou stromů byla téměř tma, jednotlivé blesky prolétaly spleti větví zarývající se do země. Bylo děšno, jak ve skalách burácel ohlas třeskutých hromových ran.

Anička plakala. Zavrčila se bratrovi na rameno prosíc, ať jí nepředbílá.

Přes příkopy, zapadající do roz-

mácejícího se sněhu, přes vyvrácené stromy, přes větve ležící v zářevném větrem sem tam pohazované drali se bratr se sestrou v před. Zastavili se, aby nabrali dechu.

I bouře jako by nabírala znovu dechu, ustala na chvíli.

"Vidíš, jak toníš nyní po tom, co ti překáželo," řekl bratr k sestře a ta bolestně zalkala.

Již dosahovali paseky, již viděli stonky vřesu téměř odumřelé zmítány větrem, bičované deštěm.

Viděl borovicí a to dítě pod ní. To dítě, které si skrývalo obličej na pni stromu, to dítě, které i snad v té chvíli představovalo že ta paseka kvete zarůzovatěným květem vřesů, že nedaleko ráí se jahody a maliny, že skotáci tu mají lesák s veversůkami.

"Frolíku," zvolal Tomáš. Ječet větru a zaburácení hromu přerušily jeho hlas. Spěchal v před, sestru táhna za sebou. Zaplétali se nohama v tvrdé stonky vřesovi, klopýtali o kamení, drali se se kerí malin a lísek.

S Aniččina šatu visely cáry, plachytku ztratila a její krásné vlasy splývaly jí rozpleteny kolem těla.

Již jen sto kroků a jsou u borovic, u Frolíka. Matka přivine své dítě k srdci, vezme je s sebou a více se od něho neodloučí...

V tom zazněla tak strašná rána hromová, sjel blesk tak žhavý, že i Tomáš vykřiknul a maně poklesnul na kolena; Anička omdlela, shroufící se do vlhkého vřesovi.

Nechal ji ležeti a vzhopiv se, vrávoravě pokřel.

Uhodilo! Borovice ve dvě rozražena, rozčesnuta hořela jasným, modravým plamenem, syčícím pod proudy splývajícího deště jako by stero hadů v jeho plápolu se svíjelo.

Tomáš ztáhnul ruce a podal si Frolíka...

Frolíkovu tělo; neb dušička byla z něho uletěla již k nebesům, an byl meč anděla bouře zasáhl tu mlou hlavku.

Ta zvržená očka jak se byla zamhouřila v strachu před bouří, tak přimkula svoje víčka k věčnému snu.

Tomáš zavřel jako ozvěnou bouře, zavřel téměř pláčem. Anička se vzpamatovala. Nemohla povstat a po kolenu plížila se k bratrovi. Vztahovala ruce po tělu dítěte, plakala, štkala.

"Huž nebude nikdá nikomu překážet," zvolal Tomáš, klesaje podle sestry do mokrého vřesovi.

Bouře se vyzuřila, ustala a opět se rozjasnilo. Tomáš se sestrou vrátil se k myslivně, kde vyhlížela je stará hajná, všecka strachem vyděšená.

Vrátily se — s nebožtíčkem...

Vrátila se Anička provázena bratrem na rodný statek, vrátila se s mrtvolou svého dítěte. Zabalenu v bílé rozsvětle měla jí po celou cestu na klíně. A řetězy na vozíku a podkovky koňů zvonily jako by hrany při té smutné jízdě.

Vystrojila Anička pohřeb svému odstrkovanému dítěti takový, že po léta se o tom v horách povídalo.

Dala mu udělat rakvičku modrým aksamitem potaženou, rubásek dala mu ušit z těch svých nádevších šatů, které měla k prvníci bratra Jana a na hlavěčku, na jejíž skrání zafialovatělá skvrna věstila stopu blesku, vtiskla ten svůj věnec z růží se stříbrnými listky, který měla ve vlasech v osudný nešťastný den.

Družiče a mládencev bylo, co dalo se jen sehnati. Muziku ale nevzala Anička, vzpomínaje, jak hošík při hudbě plakával. Jen všemi zvonu na kostele dala zvoniti. Vítaly zvuky zvonů průvod již od dědiny, hlahlolvi vážně a slavně a úderý jejich srdeí v kov ozývaly se v srdci matčině.

Lucín, zbledlý a zvážnělý šel se ženou za rakví. Stýděl se přede všemi lidmi, dáváje si vinu. Sliboval ženě modlitelně že se zjinačí. Starý pantáta vrávoral opeřen o Antonína a jeho ženou.

Páter Jan vedl průvod. A před průvodem místo hoča ministranta nesl ověncový křížek strýce Frolíka. Tomáš, jehož vlasy a vousy zbělely tím žalem co květy hrůzní, Panínkou odnášely selky od

hrobečku omdlelou. Až nad tím jejím žalem zapomenuli lidé posuzovati, že trestá ji Bůh odejmutím dítěte, jehož se zprvu odřikala, které chtěla odstrčiti, které jí překáželo. Jen si septali, jak ta panská svévole a zvlé natropí neštěstí a žalu.

Nedočkali se u Kučerů dědice. V málo letech po svém synku klesla do hrobu Anička, odkázavši statek po příslušné Lucinově výplatě bratřím. Leč páter Jan vzdal se dědicství ve prospěch druhých. Antonín žádal si podílu a statek ujal Tomáš.

Hospodařil tedy na té rodné hroudě, ale v žalu a stesku. Dochoval otec k smrti a říkal, že čeká jenou na Vojtěcha, vrátili se. Ale Vojtěch se nevrátil. Bůh ví, kdy a kde složil kosti.

Tomáš se neoženil. Dědicem stal se synek Antonínův zase Tomáš Kučera a strýce vychoval jej v lásce k těm rolím, která živi ty, již je obstarávají a milují. Dočkal se Tomáš vysokého věku a dočkal se i vejití svobody ujařmenému selckému lidu.

Přišlo to pozdě, ale přišlo to přece," říkával.

Na Frolíkově hrobu zadumal se Tomáš vždy až k slzám. Měkaje si, proč to asi tak dopadlo, že ten miláček ve svém krátkém žití překážel všem i tomu poslu božiu.

KONEC.

Příští týden započne vycházení velice zajímavá povídka pod názvem: Petr a Petrolina, též od Vlasty Pittnerové. — Jelikož jest to velmi krásná a zajímavá povídka, žádáme proto naše čtenáře, aby tento list odporučili svým sousedům aneb přátelům, kteří dosud jej neobdírají.

I malá farma se může vypláceti.

Lidé, kteří dovedou upravovatí zeleninu, másto a drůbež do trhu, mohou dopravovatí se velkého úspěchu i na malých, několikaakrových farmách, ježto mohou získati za své produkty znamenité ceny. Po farmářských produktech ve městě je velká poptávka a dobré ceny jsou placeny za věci, jež jsou do trhu dodány včasné a čisté. A pravíme jen pravdu, když podotkneme, že ten, kdo dbá, aby jeho produkt měl pěkný vzhled, aby první pohled dala se tušiti čistota ve výrobě, obchoduje s produktem prodávajícím a získá vyšší ceny. Tato úprava pro trh je do jisté míry uměním, ale nikoliv takovým, aby nešlo si je osvojiti. Při dobré snaze dá se všechno dokazati.

Při velkém množství kuřat stojí krmení jednoho 10 centů do dvou až tří měsíců a 5 centů stojí příprava do trhu. Dostane-li farmář 25 centů za kuře, dostává sotva to, co je kuře skutečně stojí, počítá-li v to také svoji máhamu. Dostane-li však 35 až 40 centů, získává jistý výtezek. — Při větším množství tento výtezek je slušný a do jisté míry nahrádí farmáři práci s ošetřováním drobné drůbeže.

Všechno zboží, připravované pro trh, musí býti vypraveno s tím úmyslem, aby svým vzhledem lákalo ku koupi. Je třeba dbáti především naporost čistoty při přípravě doma. Pravda, nikdo tu nestojí, aby svědčil o vaší práci, ale za vás bude mluviti váš produkt. Jestliže získáte si reputaci jako člověk, dbalý ve všem čistoty, získáte si dobrý odbyt na své produkty a budete moči počítati na lepší prodejnost svého zboží i v době, kdy trh je ochablý. Musí býti především pamatováno, že zatím co levná cena působí přitažlivě na nezámožné, je tu tisíců lidí v každém větším městě, kteří jsou ochotni a schopni platiti dvojnásobné ceny místo pravidelně malého obchodní ceny, jestliže mohou získati díle svého výběru a vkusu produkt přímo z farmy.

Prodejný proces vždy jest jedinou z nejdůležitějších věcí při farmářství a farmář měl by mu věnovati velkou pozornost. Je tu tisíců znamenitých farmářů, kteří pustili dovedou proměnití v úrodná pole, ale kteří jsou špatní obchodníci, tak že nechávají si své výtečky plynouti jinam právě pod rukou,

Zasílatelům dobytka

Pro spolehlivé a poctivé obslužení zasílejte váš dobytek firmě

INTER-STATE LIVE STOCK COMMISSION (Incorporated) CO. v SOUTH OMAHA, - NEBR.

Jsmo zařadeni mezi ziskatelé nejvyšších cen a náš obchod byl zbudován jedinež na zásluze. ZKUSTE NAS!!

R. L. REYNOLDS, prodáváč hov. dobytka
J. R. McPHAIL, prodáváč vep. dobytka
JIM DONOHUE, výpomocní prodáváč
GEO. ASHBURN, výpomocní prodáváč
PANI J. DONAHUE, v úřadovně.

CHAS. F. COX, řídítel (Manager)
FRANK ROBERTS, prodáváč ovčí
ED. O'BANION, výpomocní prodáváč
JOSEPH TOMES, kasír

**V úřadovně jsmo vždy brzo i pozdě.
Tel. v úřadovně (office tel.) South 378**

Často tato věc jest otázkou úspěchu anebo neúspěchu. S vývojem měst vzrůstá i stálá poptávka po dobrých produktech farmářských za ceny zvýšené. Poněvadž dopravni prostředky a nejnovejší balíčková pošta umožňují přímé spojení farmáře se spotřebovatelem, je tu dobrá příčina, proč farmář měl by uvažemati o příležitosti k získání lepších cen za své produkty.

Jistý new-yorský obchodník byl nucen vzhledem ku svému zdraví vzdáti se svého městského zaměstnání a žiti na venkově v New Jersey. Ježto byl člověkem nezaměstnaným, byl nucen nalézt si příhodný prostředek k živebítí, vhodnou práci, kterou vykonávati se dovolilo by mu jeho zdraví. Obchodník ten kupoval ovoce, zeleninu, farmářské produkty od okolních farmářů, balil a posílal je přímo spotřebovatelům. Po čase podařilo se mu získati velkou řadu odběratelů ve městě a tyto ochotně platili poza dované zvýšené ceny, ježto mohli se úplně na něho spolehnouti, že posle jim zboží dobré a čerstvé. Zámožné třídy ve městech neohlížejí se na rozdíl několika centů v ceně a ochotně zaplatí, jestliže mohou býti jisty, že dostanou zboží nejčerstvější. Obchodník onen jenom že vydělal si slušné živobytí z počátku, ale později i získal si značné jmění.

Nedávno vyšetřeno bylo, že většina ovoce zasílána je ve stavu nedozrímém v sadech, bez výběru, míchaná se zemí, listy a větve, špatné ovoce s lepším, komisio-nářským domům, které vydělávají velké peníze přebíráním, přebalováním a čistěním ovoce. Proč by tento užitek neměl míti farmář?

Nyni, v době kdy bude již po práci, je právě čas, byste o tom přemýšleli, plánovali, počítali a připravovali se na příští podzim. Každý farmář anebo zahradník, který usazen je v přiměřené vzdálenosti od města, může vytěžití značné peníze, jestliže ovoce včasné upravené prodávati bude malým obchodníkům, nebo přímo spotřebovatelům. Podobně může prodávati i másto a vejce a jiné produkty. Věnuje-li tomu jen trochu pozornosti, získá si dobré produkty, která sama přinese mu odběratele.

Práce.

Práce jest nejlepší vychovatelkou slechetné povahy. Způsobuje a cvičí nás v poslušnosti, v sebedůvěře, pozornosti, pilnosti a vytrvalosti a zrůcnosti ve zvláštním jeho oboru, i schopnosti a dospělosti v jednání a v důležitostech občanského života.

Práce jest zákonem našeho bytu, živoucí zásadou, jež puřdí jednotlivce i národy ku předu. Většina lidí musí pracovatí rukama z potřeby, aby se uživil; ale všichni musejí pracovatí způsobem tím

nebo oním, až chtějí-li užiti života, jak se ho uživati má.

Práce snad jest obtíží a poutou, ale zajisté je též etí a oslavou. Bez práce nie nelze vykonati; vše, co jest velkého při člověku, všešlo práci a vzdělanost jejím jest účinkem. Kdyby se práce odstranila, stihla by pokolení lidské umravni smrt.

Lenost jest kletbou člověka, nikoli práce. Lenost uřídá srdce jednotlivcům i národům a ničí je, jako rez seřízrá železo. Lenost jest otrava těla i ducha, životelka darlemnosti, matka všech neřesti.

Práci musíme míti před sebou a práci za sebou, prázdnu chvíli jen pro odpočinek. Život nevyhnutelně zokřívá se jak lenivému boháčci, tak lenivému chudácu, jenž nemá co dělati, anebo máje práci konati již nechee.

Pracuj — užijve času. Za mláde kroky naše jsou lehký, mysl povolná, vědomosti snadno se ukládají; ale zanedbáme-li jara svého, budou zlé a naše neužitečna a hodna opovržení, žeň naše budou plevy a zima našeho stáří bez vřáznosti a bez přátel.

Předplatte tento časopis vašim vzdáleným přátelům, jak zde v Americe, tak i ve staré vlasti.

Stet

BEER

ASTRIUM INTERTART OF BREWING

Pastor Königs Nerven Stärker

Padoucnické záchvaty.

Golconda, Nev. duben 1912

Od té doby co jsem započal uživat Pastora Koenig-a Nerve Tonic nemel jsem žádné paroucnické záchvaty od jara roku 1911. a v červnu jsem opět mohł jiti do práce. Dřívě se každý obával mě dátí práci protože jsem měl záchvaty padoucnice každodenně po mnoho rokú, a nyní přejí si všichni abych pro ně dělal, neb vědí, že nyní jsem jich sprošten. Lék tento jest jistě poslan od Boha neb nemůžu jej dosud vynachváliti.

Walter Heard.

Zazračné!

Grandview, Wash. srpen 1912

Měla jsem padoucnické záchvaty každě dva neb tři týdný od 35 let, kterých mě lékař nemohł zbavit. Od té doby co však užívám Pastora Koenig-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachváčena tímto neduhem již po celé dva roky a také se cítím dobře. Působí příliš záračně.

Pani J. S. Griffin.

ZDARMA cenná kniha o různých nervových nemoci a vzorková láhev léku na kterou koliv adresu. Chudí pacienti dostanou můj lék zdarma, který připravoval Rev. Father Koenig ve Fort Wayne, Ind., od roku 1876, a který nyní připravuji.

KOENIG MED. CO. CHICAGO, ILL. 62 W. Lake Street, poblíž Dearborn. Naprodej v lékárnách za 1,00 láhev, 6 za \$5.- 00. Velká láhev \$1.75; 6 za 9.00.